

23 S. M. VON KNORRING – J. V. SNELLMAN 30.VI
1842

HUB, JVS handskriftssamling

Skara & Skålltorp d. 30 Juni 1842.

Min värdaste Magister Snellman!

10 Att jag skulle känna saknad och smärta när jag söndags afton d⟨en⟩
19:de dennes sade ett sista farväl till så många goda vänner och
älskvärda personligheter, det var så naturligt, och i denna afskeds-sorg
låg hög och ren poesie, men att jag skulle derjemte smaka hela
bitterheten af förargelsens plattaste prosa, se det hade jag min oförlåt-
liga glömska att tacka för, ty vi voro ej väl nedkomna i vår hytt förr än
den obetalda champagne-buteljen med alla sina perlor, förvandlade till
ångerns etter-fragga, rann mig i hågen. »Och hans *sista* omdöme om
mig, skulle då vara så högst ofördelaktigt!» utropade jag gång efter
annan till min dotter, som midt under sin smärta att lemnat så många
20 kära vänner, dock log åt min harm, och ökade den ännu mera genom
sin flegma, och det odrägliga svaret på mina förargelse-utrop: »Kära
Mamma, det gör ju ingenting, när M⟨amma⟩ skickar beloppet framde-
les». Men af detta lät jag mig ingalunda trösta, och ända tills jag *vet* att
Mag. S⟨nellma⟩n *vet* hur ledsen jag var för min ohyggliga försummelse,
gror den hos mig. Nu följa 3 R⟨iksdaler⟩ B⟨an⟩co och böner om tillgift
som hade det gällt 1 000:tal af samma vara.

Tro⟨kigen⟩ får Magister Snellman några böcker tillika med detta bref,
från vår gemensamma vän Z. Haeggström. Gör mig nu den stora
tjensten och tag derutaf ett exemplar af »Ståndsparalleler» och ett d:o
af »Tant Lisbeths 19:de Testamente» och bär dem, tillika, med hosföl-
30 jande bref, till vår goda roliga Marie Röhl, så blir Mag. S⟨nellma⟩n
välkommen både för sin och min skuld – Det andra exemplaret
»Ståndsparalleler» och ett d:o »Illusioner» skall jag ödmjuk⟨igen⟩
bedja Magistern slå in i en liten paket med min utanskrift, samt
förseglad lemna den vid något tillfälle på Palm & Svensens Kontor på
Regeringsgatan, huset N:o 32 med anhållan att det får ligga der tills jag
låter afhemta det. Marie Röhl skulle skaffa mig igen en liten bok som
Mosander lånat, men ej gifvit tillbaka; kunde nu den äfven komma i
samma lilla paket, vore det så mycket bättre. – Jag ber aldrig *goda*
40 *vänner* förlåta det besvär jag gör dem, ty just därför är man vänner, att
man skall våga lägga något af lifvets börda på vännens axlar, när den
blir för tung för en sjelf. – Men inner⟨kigen⟩ *tack* – se det säger jag i
förhand, ty jag *vet* att hvad jag *ber* om icke blir glömdt eller
försummadt,

Aldrig ett ord har jag ännu hört från Lind. Jag undrar hvadan detta!
Kanske han aldrig fått det der mitt sista bref. Det gick på *3* posten
och den är kanske icke alldeles tillförlitlig ehuru jag för min del aldrig
förut haft att beklaga mig deröfver. Imellertid förblifver jag alldeles
orörlig, tills jag inhändigat Mag. Snellmans svar på detta då jag får veta
om jag icke anade rätt, att Bonnier nem⟨kigen⟩ ej var den som ville våga
50 sig ut denna gång. – Jag ser mörkt i denna sak, och vore ej mitt lif i
hemmet så inner⟨kigt⟩ ljuft och godt, så skulle jag väl sörja därför, men
orkar ej dermed, nu på vackra lekande sommaren, helst då jag aldrig
behöfver hvarken 12 skilling eller gula, gröna och blå papperslappar.
Men ach! till hösten kommer nog prosaiska snålheten och skriker
»klävit» i mitt öra och si! kunde jag då ställa en rad af svarta nollor

med en 2:a framför – så skulle jag vara bra glad. – Tröttna ej att bistå mig, och glöm ej bort vännen väster ut.

S. v. K. f. Z.

P. S. Min resa gick bra, under prat och skämt med Upsala damer och piltar, samt flitig läsning af Andersens just nu utkomna »En Digers Bazar», ett innerligt roligt och trefligt arbete, der han redogör för hela sin sista resa till södern och orienten. – Denna bok rekommenderar jag, När Mag. Snellman kommer i kontakt med Fru Hebbe, så helsa henne innerligt från mig. Framdeles, när mina 19 angelägnaste brev till Stockholm gått af stapeln, skickar jag visst äfven, henne ett vänligt ord från mitt trefliga hem der jag bra gerna skulle vilja se samlade alla mina goda och kära Stockholms-vänner. (***)

10

Vackra blommor stodo uti vår hytt, och stor tacksamhet egnades åt gifvaren af

S & E.

20

24 C. R. EHRSTRÖM – J. V. SNELLMAN 5.VII 1842
HUB, JVS handskrifssamling

Janne Broder!

Känner Du ej mera handen qvid mirum! – på två runda år och ett halft kan mycken förändring ske. Men Du känner den.

Nyss drog hädan en ung man – Forster är hans namn – ett lefvande flygblad vännar emellan, som eljest icke se och höra hvarannan. Ej längesedan kom han från Helsingfors hit, ännu senare från Enare hit, å begge ställen hade hans närmaste omgifning utgjorts af dem, som ock en gång varit vår. Samma dag (den 23 Februari 42) han lemnade Enare och reste söderut, drogo och Lönnrot och M. Castrén derifrån nordanåt till Kola o. s. v. till the Samojeders land. Vid denna tid är kanske denne Forster i Stockholm, ser Dig öga mot öga och helsar utom från andra, från en gammal bekant i Torneå.

30

Han berättar då, att han utom undertecknad sett äfven hans gumma – förhoppningsfull. Vore realiserandet af den förras lika så säkra som den senares förhoppningar, så skulle Du, sommaren 43, på hvad punkt af jorden Du Dig ock befunne få se en vandrande riddare beträda din tröskel med anspråk på kvarter öfver natten åtminstone. Jag har hört att Du i vår ärnar Dig tillbaka till Helsingfors. Att Du der välkomnas af månet redeligt bröst är säkert – dina utsigter der och planer känner jag icke – säkert är ock att åtminstone några, väl icke vapen, men ramar blifvit krossade på dessa odjur, som egentligen tillhörande Finlands skogar, innästlat sig i Helsingfors såsom mång annorstädes till plåga för både Studenter och Magistrar så väl Docentes som icke-Docentes likasom för mycket annat hederligt folk. Det gläder mig att Du nu, nu kan komma tillbaka äfvensom det gläder mig, för egen del, att sålunda litet åtminstone oftare än hittills få höra om Dig. Jag har väl icke heller nu helt och hållet saknat underrättelser om Dig – tack vare din penna och tryckpressen – och att detta är något helt annat än mina lumpna bref lappar är säkert; men hjertat, det upproriska har dock sina fordringar äfven derutöfver. – Tack för hvad Du sände mig

40

50